

Un vianant passa per davant d'una sucursal de l'Allied Irish Bank poc després d'haver esclatat la crisi financera, a Londres, en una imatge d'arxiu.

Encenalls de drac cèltic

LONDRES ■ **Victorià Jiménez**

El sarcasme trau avui el nas sota les aixelles suades de l'actual *chancellor* d'Economia britànic, George Osborne, però arreu de la Unió Europea vam poder sentir si fa no fa aquest mateix discurs seu: "Irlanda no és als marges d'Europa, sinó que ha esdevingut un pont formidable cap a l'Atlàntic. Companyies d'alta tecnologia, com ara Intel, Oracle i Apple han escollit Dublín per establir el centre de les seues operacions europees. Què ha provocat aquest miracle i com podríem repetir-lo a casa nostra?" Era l'any 2006, les hipoteques *subprime* no havien fet encara els titulars de la premsa general i el ferotge drac cèltic ofería la taxa corporativa més baixa de la contornada. Ara, tanmateix, que el *taoiseach* o *premier* irlandès, Brian Cowen, aixequi les galtes per bufar "la solidesa econòmica"

del seu país és tan insubstancial com que l'euroministre espanyol Ramón Jáuregui retruque dient que "la crisi d'Irlanda no afectarà Espanya". Ja l'ha afectada: el cost del crèdit a deu anys per al govern espanyol ha saltat cap als 200.000 dòlars per cada 10 milions en préstecs amb la inèrcia d'un animal de càrrega domèstic que coneix el camí de tornada. Des de l'entropessada grega el 2009, en efecte, la perifèria europea rep el càstig dels mercats internacionals del capital i les inversions exteriors han girat cua: de vegades lentament, i en ocasions, com la d'aquesta setmana, en estampida lliure. Val a dir que el panorama per al deute autonòmic és bastant similar. La qüestió per a Irlanda, en aquest moment de l'incendi, és d'on vindran els diners. Si arriben del dispositiu de suport comunitari aprovat al maig, limitat a 60.000 milions d'eu-

ros, el Fons Monetari Internacional no podrà clavar-hi mossada. Si vénen del fons d'emergència europeu de 750.000 milions, l'opció que Irlanda mantinga la sobirania financera desapareixerà de la taula de negociacions. Si el moneder que s'obre és el del mecanisme d'estabilitat financera europeu de 440.000 milions d'euros, la diferència, a més a més, la notaran els veïns britànics, que no hauran de posar-hi ni un cèntim perquè no pertanyen a la zona euro. I si us heu fet un embolic amb tants recursos, penseu que els analistes de Credit Suisse han valorat les pèrdues bancàries a Portugal, Irlanda, Grècia i Espanya en 1,6 bilions d'euros. Potser l'episodi irlandès sembla una escena repetida del drama de la recessió, però aquest és precisament el risc: que la pressió augmente, estat a estat, sense trobar una via de sortida. Així és com rebenten les olles.

Sarkozy ha tornat a confiar en Fillon.

PARÍS ■ Juli Martí Casals

Tomb a la dreta. Prop de vuit mesos per a continuar igual. Bona part dels editorials de la premsa recordaven l'endemà del nomenament d'un tercer govern conduït pel primer ministre, François Fillon, que el nou equip era, novament, una manera de reforçar el sector més proper al president en detriment dels centristes, dels liberals i sobretot, dels ministres d'*ouverture*. La dimissió de Jean-Louis Borloo —el superministre de Medi i Energia— o de l'antic socialista Bernard Kouchner, que s'ocupava dels Afers Estrangers, ha deixat un lloc a l'antic primer ministre i alcalde de Bordeus, Alain Juppé, o al fidel portaveu del partit presidencial, Frédéric Lefebvre. Amb el canvi de govern, el president Nicolas Sarkozy “vol evitar que el final del seu mandat pateixi dels mals del seus inicis” com escrivia Philippe Boggio a les columnes de Slate.fr. De fet, el president vol abandonar l'escenari francès per concentrar-se en la presidència del G20 i impulsar una reforma del sistema monetari internacional. Convençut de l'èxit de la seva gestió europea durant el segon semestre del 2008, Sarkozy vol reproduir una seqüència política similar que, d'aquí a un any, el porti directament al començament de la campanya electoral de les presidencials del maig del 2012. El nou govern Fillon, que arriba durant la votació de la llei de finances per a l'any següent i que no podrà comptar amb cap augment de la despesa l'any vinent, serà l'encarregat de conduir una reforma fiscal que Sarkozy vol ambiciosa. El famós escut fiscal, que garanteix un màxim d'imposició del 50%, o l'impost sobre les grans fortunes haurien de desaparèixer en benefici d'una taxació

sobre els ingressos del patrimoni i un augment de la CSG, un impost destinat al finançament de la seguretat social. Es tracta de finançar la creació d'una nova branca de la Seguretat Social per a tot allò relatiu a la dependència, tal com demanava el president Sarkozy a la televisió l'endemà passat d'haver nomenat el nou govern. Amb tot, sembla difícil que la gestió francesa de la crisi monetària pugui resoldre's només en un any, malgrat que, per a això, Sarkozy compta amb el suport del Fons Monetari Internacional, dirigit pel socialista Dominique Strauss-Kahn. Del balanç de la presidència francesa cal recordar-ne que el tractat de Lisboa no fa ni un any que és vigent i els líders europeus ja miren de modificar-lo sense consultar pobles ni parlaments; i que la creació d'una Unió per la Mediterrània, l'altra gran fita d'aquella presidència francesa, ha acabat generant una institució condemnada constantment a endarrerir-ne *sine die* la propera cimera a Barcelona.

BERLÍN ■ Gemma C. Serra

Final d'una era. A Angela Merkel es difícil de veure-la radicalment contenta o radicalment enfadada. La dona de ferro europea s'ha acostumat a imposar la seva línia sense estridències, amb perseverança. Deu anys després d'arribar a la presidència de la Unió Cristiano-demòcrata (CDU) ha sabut desfer-se, un per un, dels enemics interns —els famosos barons— que van *consentir* el 2000 el seu ascens al poder, en un moment en què el partit estava enfonsat en el descrèdit absolut per l'escàndol dels comptes secrets del patriarca Helmut Kohl. Estimar-se-la, però, mai no se la va estimar. A

La cancellera alemanya, Angela Merkel.

Karlsruhe, al seu cinquè congrés de la CDU com a presidenta, Merkel va liquidar els dos o tres barons adversos que quedaven a la cúpula del partit, els va rellevar per gent lleial a la seva línia i va fer prosperar totes les seves consignes, ara més conservadores i orientades als “valors cristians” que mai. L'aparença de serenor al seu voltant és trencadissa. La CDU no és la bassa d'oli que voldria Merkel. Els mitjans de comunicació alemanys parlen insistentment de fi de l'era Merkel i sembla que la cancellera i presidenta del partit més que preparar-se a gaudir d'un regnat absolut i absolutista organitzi una successió ordenada. El pla B, com en diuen, si resultés que efectivament la ronda d'eleccions del 2011 —es renoven els governs de 6 dels 16 *länder* alemanys— li claven l'estocada. La roda electoral s'engega al març i serà en aquesta primera tongada que pot precipitar-se la successió. Baden-Württemberg, bastió de la CDU des de sempre, podria enviar el partit de la cancellera a l'oposició. Una qüestió més que perillosa per a una Merkel que ja ni dissimula les picabaralles amb els seus socis de govern, els liberals, i que va perdre la majoria a la cambra alta, el Bundesrat, enguany, amb la derrota de la coalició a Renània del Nord-Westfàlia. Enmig de tot plegat, la cancellera ha trobat un enemic nou: els Verds. Ni els rivals de tota la vida —els socialdemòcrates— ni els postcomunistes de l'Esquerra —la bèstia negra tradicional de l'Alemanya reunificada. Els Verds han deixat de ser un partit alternatiu, una mica esbojarrat i rebel, però domesticable, per esdevenir el perill a batre. Alguns sondatges els col·loquen davant de la socialdemocràcia, l'altre *Volkspartei* —com s'anomenen els partits majoritaris— amb què fins ara ha alternat el poder la CDU. I això fa trontollar l'espectre parlamentari. Entenguem-nos: Merkel no faria fàstics als Verds en format d'aliat minoritari. Però uns Verds crescuts són un enemic imprevisible, enfortits amb la revifalla de la família antinuclear. I —cosa pitjor per a Merkel— capaç de reclutar nou electorat també a les files conservadores, ara que ja han superat la passió adolescent dels orígens com a moviment de protesta i han traspassat la majoria d'edat.

650.000 persones, a punt de perdre TV3

VALÈNCIA ■ Redacció

La diada catalana d'enguany, la cúpula del govern valencià va celebrar-la amb un seguit de declaracions contundents contra la relació del País Valencià amb el Principat: Francisco Camps va avisar que potser activaria la seua clàusula per tal d'exigir l'aigua de l'Ebre; el portaveu parlamentari, Rafael Blasco, va criticar el secretari general del Bloc, Enric Morera, per haver acudit a la marxa convocada a Barcelona, atès que, segons els populars, es tractava d'una "manifestació contra la cultura valenciana"; i, per acabar-ho d'adobar, la portaveu del Consell, Paula Sánchez de León, afirmava que l'executiu de Camps enduriria la seua croada contra les emissions de TV3, tot apujant les multes, alhora que demanaria al govern català que deixara de subvencionar Acció Cultural del País Valencià (ACPV), l'entitat propietària dels repetidors per què Televisió de Catalunya arriba a les comarques meridionals.

L'amenaça no era debades. De fet, la Ribera Alta, la Ribera Baixa, la Safor i la Marina Alta –que totalitzen més de 650.000 habitants– són a un pam de deixar de veure TV3 i la resta de canals de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals –el 33, el 3/24 i K3– que encara poden sintonitzar-se a segons quins indrets del País Valencià. El dia 15 de desembre, la Generalitat de Camps vol precintat el reemissor del Mondúber, i ara serà el jutge designat per a aquest cas concret qui atorgarà o no el permís escaient. Abans del 23 de novembre, els serveis legals d'ACPV presentaran unes al·legacions, que, com en unes altres ocasions, cercaran d'evitar-ne el tancament. Aquestes al·legacions qüestionen la competència del Consell per a clausurar les emissions dels canals catalans, dubten que el procediment que s'ha seguit siga l'adequat, suggereixen que la mesura podria violar la Constitució espanyola i fins i tot es demanen si això no podria comportar danys irreparables.

Repetidor del Mondúber, a la Safor, que dona cobertura a aquesta comarca i a bona part de les limítrofes de la Ribera Alta, la Ribera Baixa i la Marina Alta.

El magistrat haurà de pronunciar-se, doncs, abans del dia 15. Pot denegar-hi l'accés, cosa que allargaria el procés judicial, o bé decretar la legalitat de les actuacions que vol dur a terme la Generalitat, cosa que posaria punt final a unes transmissions que, des de fa dos anys, ja no arriben a l'Alacantí ni al Baix Vinalopó, després d'haver estat precintat el repetidor de la Carrasqueta (Xixona). També han deixat d'emetre els repetidors locals d'Alginet i de la Llosa de Ranes, que cobrien àrees de difícil recepció de la Costera i de la Ribera Alta.

Paral·lelament al repetidor del Mondúber hi ha el de la serra Perenxisa, que abasta l'Horta, la comarca més poblada del País Valencià, atès que inclou València i l'àrea metropolitana. Les al·legacions ja són a les mans del jutge i en qualsevol moment podria determinar-ne la clausura. En el cas del Bartolo, que fa arribar el senyal a la Plana, el procés va una mica més endarrerit.

Tot plegat és producte del nul interès mostrat pel govern valencià a l'hora de fer realitat el conveni de reciprocitat

TV3-Canal 9 que ambdós executius van consensuar temps enrere. I també és producte de l'aturada que la iniciativa legislativa popular (ILP) "Televisió sense fronteres", que demana aquesta reciprocitat televisiva entre els territoris que comparteixen una mateixa llengua. Les 651.650 signatures enviades per ACPV al Congrés dels Diputats no van ser tingudes en compte –per l'elevada despesa que implicaria aquesta adaptació tècnica, segons el govern espanyol– de bon començament, però la mesa del Congrés, presidida pel socialista José Bono, no va considerar-ho motiu suficient, per la qual cosa la ILP continua el seu recorregut, tot esperant de normalitzar unes emissions que ara com ara són en perill elevat, en el millor dels casos.

Les desconexions esporàdiques de les emissions dels canals catalans quan hi ha retransmissions futbolístiques –per tal de no competir en audiència amb Canal 9– no cessaran de moment, tot i que el canal públic valencià ja no emet els partits, a causa dels deutes contrets amb Mediapro.